

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce: **STAVMAT-SPRING, spol. s r. o.**, se sídlem Hálkova 1203/32, Plzeň, zastoupeného Mgr. Alicí Valenzovou, advokátkou, se sídlem Havlíčkova 218, Rokycany, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2007, č. j. 520/292/07, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2007, č. j. 9 Ca 219/2007 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2007, č. j. ŽP/2611/07, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, rozhodl v pochybnostech v souladu s § 78 odst. 2 písm. h) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“) tak, že movitá věc, tj. netříděná směs zeminy, kamení a použitých stavebních materiálů, se ve smyslu § 3 zákona o odpadech považuje za odpad. Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto usnesení žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítl odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 3. 2007.

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro jejich nezákonnost. Městský soud o žalobě rozhodl usnesením ze dne 29. 11. 2007, č. j. 9 Ca 219/2007 - 16, a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného, jehož zrušení se žalobce v posuzované věci domáhá, je z přezkoumání soudem ve smyslu § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vyloučeno, jelikož se jedná o úkon správního orgánu předběžné povahy. Soud dodal, že napadené rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím podkladovým, kterým není konečným způsobem zasahována sféra subjektivních práv či povinností fyzických a právnických osob, ale je jím zákonem stanovených způsobem vyřešena předběžná otázka, což je nezbytné pro další činnost správního orgánu. Podle názoru městského soudu rozhodnutí správního orgánu v pochybnostech, zda se určitá movitá věc považuje za odpad ve smyslu příslušných ustanovení zákona o odpadech, nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jelikož se domnívá, že městský soud nezákonně rozhodl o odmítnutí jeho návrhu. Stěžovatel především nesouhlasí se závěrem soudu, že napadené správní rozhodnutí je pouze rozhodnutím podkladovým, kterým není konečným způsobem zasahováno do práv a povinností právnické či fyzické osoby. Namítá, že předmětným rozhodnutím, jímž bylo určeno, že movité věci jsou odpadem, správní orgán nesprávně dovodil, že stěžovatel již nemá v úmyslu s těmito movitými věcmi dále nakládat. Správní orgány dle názoru stěžovatele nejsou oprávněny předjímat jeho úmysly, navíc za situace, kdy k takovému závěru správnímu orgánu chyběly důkazy. Správní orgán tak bez řádně zjištěného skutkového stavu svým rozhodnutím učinil správní uvážení, jímž rozhodl o úmyslu stěžovatele s movitými věcmi dále nenakládat, a to proto, že se jedná o odpad. Stěžovatel se proto domnívá, že nebyly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí jeho žaloby, neboť napadeným správním rozhodnutím byl dotčen na svých právech a žádá Nejvyšší správní soud, aby napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že dle jeho názoru není naplněn žádný z kasačních důvodů. Kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu považuje za zákonné, jelikož si stěžovatel neuvědomuje, že i když je movitá věc odpadem, nebrání rozhodnutí o tom, že skutečně odpadem je, jejímu užívání a nakládání s ní. Dle názoru žalovaného stěžovatel pouze využívá všech zákonných prostředků k oddálení plnění uložených povinností (zejména pokut za porušení zákona o odpadech) z dřívějších pravomocných rozhodnutí správních orgánů.

Kasační stížnost byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení a je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou, stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť je z jejího obsahu zřejmé, že stěžovatel uplatňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Městský soud v Praze odmítl napadeným usnesením stěžovatelovu žalobu jako nepřipustnou, neboť směřovala proti úkonu správního orgánu, který není dle jeho názoru rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Nejvyšší správní soud předesílá, že za procesní situace, kdy stěžovatel napadá kasační stížností rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu (žaloby), omezuje se přezkum prováděný zdejší soudem na opodstatněnost naplnění důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 e) s. ř. s. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odmítnutí žaloby soudem bylo nezákonné, tedy že kasační důvod byl naplněn, musel by napadené rozhodnutí městského soudu zrušit a otevřít tím procesní prostor tomuto soudu, aby se meritorně vypořádal s podanou žalobou. Tento závěr vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, dostupný na www.nssoud.cz), podle nějž, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 5. 2007, č. j. 520/292/07, zamítl stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byl soubor movitých věcí (stavební suť, zbytky panelů a cihel apod.) nalezený v provozovně stěžovatele v Líních - Sulkově označen za odpad ve smyslu zákona o odpadech. Stěžovatel rozhodnutí žalovaného napadl žalobou, jíž městský soud z výše uvedených důvodů pro nepřipustnost odmítl. Stěžejním pro posouzení nyní projednávané věci s ohledem na kasační námitky stěžovatele je, zda rozhodnutí, jímž je určitá movitá věc označena za odpad ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, je úkonem správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s., proti němuž je přípustná žaloba ve správním soudnictví či nikoliv.

Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře k této otázce závazně vyslovil, např. v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 4 As 31/2004 - 53, na nějž poukazoval rovněž městský soud, v němž zcela zřetelně konstatoval, že rozhodování v pochybnostech pro potřeby dalšího správního orgánu, zda se určitá movitá věc považuje za odpad ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, je úkonem správního orgánu předběžné povahy, proti němuž je správní žaloba nepřipustná ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. Za rozhodnutí předběžné povahy jsou soudy považována např. rozhodnutí o předchozím souhlasu, zaujetí závazného stanoviska, nebo tzv. podkladová rozhodnutí, tedy rozhodnutí, z nichž teprve vychází další rozhodnutí konečné povahy, jímž je zasahováno do práv a povinností určitého subjektu, a to bez ohledu nato, zda takové konečné rozhodnutí bude vydávat týž orgán, který vydal rozhodnutí předběžné povahy či orgán jiný. O podkladové rozhodnutí se jedná i v nyní projednávaném případě, neboť jím není konečným způsobem zasažena sféra subjektivních práv a povinností fyzické či právnické osoby, ale je jím jen zákonem předepsaným způsobem vyřešena předběžná otázka, jejíž řešení je nezbytné pro další činnost jiného správního orgánu. Právo na soudní ochranu stěžovatele je dostatečně zajištěno tím, že je v pravomoci soudů přezkoumávat

konečné rozhodnutí správního orgánu. Záruka přezkumu rozhodnutí „předběžné povahy“ v rámci přezkoumání rozhodnutí tzv. konečného, je dána § 75 odst. 2 s. ř. s., podle něhož byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jenž je podle tohoto zákona nepřipustný. Městský soud v Praze proto nepochybil, když označil žalobou napadené rozhodnutí za úkon správního orgánu předběžné povahy a žalobu pro nepřipustnost odmítl.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud v nyní posuzovaném případě k závěru, že městský soud se v řízení nedopustil nezákonnosti spočívající v odmítnutí návrhu, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani soud z obsahu spisu žádné náklady převyšující rámec jeho běžné administrativní činnosti neshledal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu